

CATHERINE
DOYLE

&

KATHERINE
WEBBER

KÖRUNNÍ PRINCEZNY

COO
BOO

Korunní princezny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Katherine Webber, Catherine Doyle
Korunní princezny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KORUNNÍ PRINCEZNY

CATHERINE & KATHERINE
DOYLE WEBBER

COO
BOO

Pro Jane, nejlepší sestru na světě

*Odlet do bezpečí, malá Wren.
Rose, buď silná a věrná sama sobě.*

Zlaté brány Jitřního paláce se třpytily v zapadajícím slunci a jejich ostré hroty připomínaly dýky. Při pohledu na ně se Wren Greenrockové zvedl žaludek. I z té dálky se zdály vyšší, než si vždy představovala, a jejich těžké řetězy ve větru lehce chřestily.

Na kraji lesa obklopujícího palácové pozemky se Wren přikrčila. Na to, aby opustila bezpečí stromů, bylo příliš velké světlo. Dál se odváží až po setmění. Pod nohou jí zapraskala větvička. Wren sebou škubla.

„Bacha,“ sykl zezadu hlas. Vedle Wren se objevil Shen Lo. Byl celý v černém, s tváří částečně zakrytou. Pohyboval se mrštně a neslyšně jako zmije. „Koukej, kam šlapeš, Greenrocková. Pamatuji si, co jsem tě učil.“

„Milý Shene, když si budu furt civět pod nohy, jak spočítám všechny ty děsivé strážce, kteří nás zabijou hned, jak nás zmerčí?“

Shen přejel očima po strážcích. Jen na dolním nádvoří jich napočítal tucet a u brány dalších šest. Všichni v dokonale

čistých, zelených uniformách, s meči u boků. „Mohl bych je sejmut.“

Wren hlasitě vydechla. „Vzhledem k tomu, že se snažíme *nevzbudit* cestou podezření, radši bych za sebou osmáct mrtvol nenechávala.“

„Tak na to musíme fikaně. Vypustíme na nádvoří losa.“

Wren se na něj úkosem podívala. „Připomeň mi, proč jsem se tě rozhodla vzít s sebou?“

„Protože ti to řekla tvoje babi,“ odpověděl Shen samolibě. „A beze mě by ses přes poušť nikdy nedostala.“

Wren si roztržitě smetla písek z tuniky. Byla ráda, že už z dosahu žhavého pouštního slunce unikli, ačkoli svůj úkol měla teprve před sebou. Zhluboka nabrala do plic svěží vzduch a snažila se uklidnit rozbouřený žaludek.

V duchu si představila babičku Banbu, jak neohroženě stojí na západním pobřeží Eany a silnýma rukama tiskne Wren ramena.

„Až dobudeš kamenné srdce Jitřního paláce a dosedneš na trůn, který ti právem náleží, všechny větry v Eaně začnou zpívat tvé jméno. Provázej tě odvaha čarodějů, holubičko moje.“

Wren upřela pohled na okno na vrcholu východní věže a snažila se v sobě objevit aspoň zlomek babiččiny odvahy. Nenašla nic, jen své splašeně tlukoucí srdce.

„Tak co, už se cítíš jako doma?“ zeptal se Shen.

Wren zasmušile potřásla hlavou. „Cítím se jako v pasti.“

„Vždycky jsi měla ráda výzvy.“

„Tentokrát jsem se možná přecenila,“ odpověděla stísněně Wren. Celé to však vymyslela Banba – a oba věděli, že ji Wren nemůže zklamat.

Shen se posadil na zem a opřel se zády o strom. „Až se setmí, sejdeme dolů k řece a přebrodíme se rákosím až k paláci. Na jižní straně jsou starší zdi, měly by tam být lepší stupy. Kolem hlídky nějak proklouzneme.“

Wren sjela rukou k měsíci u pasu. Banba jí ho dala toho rána, kdy odcházeli z Orthy. Vtiskla jí ho do dlaně jako talisman. *„Měj svou kouzelnou moc po ruce, ale ne na očích. V Jitřním paláci se čarodějové rovnou popravují.“*

„Ty strážce můžu očarovat,“ řekla Wren směle. „Uspávací kouzla už mi jdou.“

„Já vím,“ řekl Shen. „Nezapomeň, na kom jsi je cvičila.“

Wren si natáhla nohy a opřela se mu o rameno. Přes zpěv ptáků se k nim nesly vzdálené zvuky života v paláci. Zatímco sluhové pobíhali sem a tam a strážce stály v prkenných pozicích na svých místech, z oblohy mizely poslední paprsky zapadajícího slunce a zanechávaly po sobě korálově červené šmouhy.

Wren spočinula pohledem na mramorové soše, která čněla do výše uprostřed podmanivé růžové zahrady. Pohrdavě ohrnula ret. Před sebou měla slavného Ochránce Eany, muže posedlého nenasytnými ambicemi, který před tisíci lety vtrhl na toto pobřeží s jasným cílem – jednou provždy vymýtít veškerou magii. V brutální válce, kterou málokdo přežil, se Ochránci podařilo svrhnout z trůnu Orthu Stříbřici, poslední eanskou čarodějkou, a celé království si uzurpovat. A třebaže ve svém záměru vyhladit čaroděje neuspěl – poněvadž jak by bylo možné vyjmout z království jeho bijící srdce? –, dodnes byl lidem uctíván jakožto mocný Ochránce. A všeobecná nenávist k čarodějům přetrvávala.

Také Shen zabloudil pohledem k Ochránci. „Co s tou děsnou sochou jako královna uděláš?“ zeptal se. „Roztřís-káš ji na padrt? Dáš tam místo ní moji sochu?“

„Udělám z ní fašírku,“ potvrdila Wren. „A tomu, kdo má tuhle příšernost na svědomí, ji pak nacpu do krku. Lžičku po lžičce.“

V ten okamžik Wren zahlédla, jak někdo prochází zahradou. Dívka v jejím věku. Tmavé lokny jí spadaly až k pasu a na sobě měla elegantní růžové šaty s bohatou suk-ní. Líbeznou bradu držela zdviženou k obloze a zdálo se, že je ztracena v myšlenkách.

Wren bez rozmýšlení vyskočila na nohy.

Shen ji zatahal za lem pláště. „Neblbni.“

Wren ukázala ke vzdálené besídce. „Vidíš tu holku?“

Shen přimhouřil oči. „A co je s ní?“

„To je ona. To je moje sestra.“ Wren podivně píchlo u srdce – jako když se napne nit. Na kratičký, bláznivý oka-mžik se zatoužila rozběhnout ke zlaté bráně. „To je Rose.“

Shen pomalu vstal. „Princezna Rose mezi svejma růžička-ma,“ řekl a tiše se uchechtl. „To sedí... a docela se ti podobá.“

Wren na ni tak užasle civěla, až zapoměla mrkat. Od útlého dětství věděla, že má dvojče, které žije na opačném konci Eany, ale vidět ho poprvé v životě na vlastní oči ji do-čista připravilo o řeč.

Shen se k ní obrátil. „Neříkej, že z toho chceš vycouvat.“

Wren v duchu uslyšela babiččin nesmlouvavý hlas. „*Jak-mile se dostaneš do Jitřního paláce, nechej své srdce v lese. Stačí jediný okamžik slabosti a všechny nás zahubíš.*“

Wren zatnula zuby, oči stále upřené na Rose. „Nikdy.“

Princezna Rose Valhartová si uvykla být středem pozornosti.

Palácové strážce byly vždy na dohled, na sobě uniformy se zlatými knoflíky, které se na slunci oslnivě leskly. Podobně ostrážitě sledovalo princeznu i služebnictvo a často předjímalo její potřeby dřív, než je vyslovila. Pak tu byl Chapman, správce paláce, který kolem ní vždy poletoval jako mûra. Věděl naprosto přesně, kde se princezna v každou denní dobu nachází, a dohlížel na to, aby se nikdy neopozdila, přestože měla ve zvyku loudat se a snít s otevřenýma očima.

Její poddaní na ni pochopitelně dozírali také. Při vzácných příležitostech, kdy se Rose odvážíla vypravit do hlavního města Eshlinnu, se byli schopni mačkat v houfech podél cesty, jen aby ji letmo zahlédli. Byla koneckonců jejich milovanou princeznou, půvabnou jako květina, po níž dostala jméno, a sladkou a čistou jako její vůně.

To se aspoň Rose *domnívala*, že si o ní myslí. Neměla dovoleno s nikým z nich promluvit, směla na ně jen mrkat

a zdálky jim letmo kynout. To vše se mělo s jejím nástupem na trůn změnit. Byla odhodlána navštívit i ty nejdlehlější kouty svého království, aby se setkala s tamějšími lidmi. Aby s nimi promluvila, poznala je a... umožnila jim poznat jejich královnu.

Někdy by Rose přísahala, že ji i stříbřice pozorují bedlivěji, než by měly. Odjakživa však měla bujnou představivost. Chapman z toho vinil Rosinu nejmilejší přítelkyni Celeste. Rády si vyprávěly bláznivé příběhy, a čím byly bizarnější, tím víc se při nich bavily a často se válely smíchy po zemi. Občas napsaly své nejtajnější tužby na kus pergamenu, pak jej nad plamenem svíce spálily a popel svých přání rozhodily k noční obloze.

Rose vždy toužila po lásce, zatímco Celeste prahla po dobrodružství. Někdy si Rose přála mít obojí. Avšak dobrodružný život nebyl nic pro královnu. Bude se muset spokojit se svými denními fantaziemi a divokou krásou svých zahrad. S úsměvem utrhla ze záhonu růžovou růži a zručně jí zastříhla stonek. Sáhla po další... a strnula.

Zmocnil se jí neodbytný pocit, že ji někdo pozoruje. Někdo *nový*. Vystřčila bradu a snažila se dohlédnout na zlatou bránu za strážemi a ještě dál, do temného lesa, nad nímž obloha v zapadajícím slunci ohnivě žhnula.

Hrud' se jí sevřela neznámou bolestí. Přitiskla si ruku na srdce. Nebylo to těmi koláčky, kterých si odpoledne dopřála víc, než bylo zdrávo? Zřejmě to byly jen nervy. S blížící se korunovací se koneckonců vynořila *řada* starostí.

„Rose!“ prořízl ticho v zahradě známý hlas. Vylekal ji. „Co tady sama děláš?“

Nikdo nehlídal Rose úporněji než guvernér. Willem Rathborne, muž, který jí zachránil život sotva několik minut po jejím narození. Muž, který byl bezmála osmnáct let jejím opatrovníkem, a jeho vesměs šedivé vlasy o tom svědčily. S podmračeným výrazem se k ní rychle blížil. Ve svém hlubokém znepokojení působil o mnoho let starší.

Rose poslechla svůj instinkt a provedla bezchybné pukrle, až kolem ní její růžové šaty zašustily. „Šla jsem si natrhat čerstvé růže do ložnice.“

Willem si povzdechl, až mu zahvízdalo v nose. „To je práce pro služebnou. Po setmění nemáš venku co dělat.“

Rose se tiše zasmála, aby ho ukonejšila. „Vždyť sotva zapadlo slunce, a přece nebrouzdám po ulicích v Eshlinnu. Tady v zahradě mi nic nehrozí.“

Přestože jí Willem nahrazoval otce, vždy si od Rose zachovával odstup. Rose celý život toužila po jeho uznání a teď mu, víc než kdy jindy, chtěla dokázat, že je připravena stát se královnou. Že jí může svěřit do rukou vládu nad královstvím, její budoucnost.

Natáhla se pro další květinu. „Děláš si zbytečné obavy, drahý Willeme.“

Guvernér ji pokáral pohledem. „Kolikrát ti mám říkat, abys nechodila s hlavou v oblacích, Rose? Musíš být *pořád* ve střehu. Všude číhá –“

„Nebezpečí a nikomu se nedá věřit,“ dokončila za něj Rose s povzdechem. Willem byl Rosinou bezpečností posedlý celý život, ale s její blížící se korunovací začínal být paranoidní.

Rose si připomněla, že za jeho obavami stojí především jeho starostlivost. Jemnou rukou se dotkla jeho paže.

„Willeme, přece víš, že dokud na náš palác dohlíží Ochránce, nic zlého se nám nemůže stát.“

Stáli koneckonců pod jeho sochou. Princeznin vznešený předek tiše upíral svůj mramorový pohled na palác. Na ni. Nikdy to Willemovi nepřiznala, ale socha Ochránce na ni odjakživa působila despoticky. To kvůli ní nepronikal do zahrad dostatek světla a růže v jejím stínu nikdy nevyrostly tak jako na jiných místech. Přesto ji měla Rose raději takto blízko, než aby ji neměla vůbec. Připomínala jí, že se jí dostalo velkého požehnání, že –

„Jdeme. Hned.“ Willem sevřel prsty kolem jejího zápěstí. „Růže ti nechám poslat.“

Rose za ním posmutněle vykročila. Pryč z opojného večerního vzduchu a všech svých představ o romanci a dobrodružství, vstříc zšeřelému, suchopárnému paláci.

Všechno se změní, až budu královnou, slibovala si, zatímco stoupala po točitém schodišti do východní věže, jednou přímkou smyčkou za druhou. Když budu chtít, protancuji třeba celou noc a nikdo mi nebude říkat, co mám dělat.

Na podestě se usmála na vojáky na stráži a otevřela dveře své ložnice. Teprve když spatřila krev na klice, uvědomila si, že si poranila prsty o růžové trny.

Wren
KAPITOLA 3

Na nebi nad bílým palácem nesvítla jediná hvězda. Wren se cítila nesvá. Už dávno odbila půlnoc a do tváří je kousal ostrý vítr. Zavinula si plášť těsněji kolem těla. „Něco visí ve vzduchu.“

„To se ví,“ zašeptal Shen ze tmy. „Co nevidět se vloupáme do paláce.“

Wren ho navzdory tmě zpražila pohledem. „Myslím obecně, Shene.“

„Tahle část plánu není nejlehčí,“ připustil. Už zdolali jižní zeď a dvojici strážců na hlídce očarovali uspávacím kouzlem. Zbývalo vylézt na východní věž, která čněla v temném prostoru jako zlomený zub. „Soustřed' se na lezení. Jedna ruka, druhá ruka, jedna noha, druhá noha.“

„Na tebe možná zemská přitažlivost nepůsobí, Shene Lo, ale my ostatní musíme hrát podle jejích pravidel.“

Ve světle měsíce zazářil Shenův pobavený úsměv. „Nekecej a lez. Jsem hned za tebou.“

„Chytíš mě, když budu padat?“

„Ne, ale zamávám ti na cestu.“

„Džentlmen jako vždy.“ Wren přitiskla dlaně na zeď. Mezi kameny byly mělké spáry a pukliny, do kterých mohla zaryt prsty a vytáhnout se. Tělem se přitiskla ke stěně. Plášť za ní v poryvech větru vlál, až se jí spona pod bradou zaryla do krku.

„*Soustřed' se, holubičko moje,*“ zněl jí hlavou babiččin hlas. „*Jakmile se ocitneš v paláci, nesmíš už udělat chybu.*“

Dech se jí srážel před ústy v obláčcích páry, váček u pasu ji pleskal do boku, jako by jí připomínal, proč tam je. Brzy jí na čele vyrazil pot. Stékal jí po obličejí až na krk, kde se vpíjel do límečku košile. Prsty měla během chvíle bolavé, svaly na nohou jí trnuly, zatímco dál lezla po věžní zdi jako brouk. Jedna ruka, druhá ruka, jedna noha, druhá noha.

Shen se ve tmě za ní pohyboval jako stín.

Pak Wren v nekonečném sledu kamenů konečně zahlédla věžní okno. Shlíželo na řeku Stříbravu jako skelné oko. Petlice na něm nebyla zajištěná. Okno, pootevřené na prst, vpustilo dovnitř čerstvý noční vzduch i bandity, kteří přišli spolu s ním.

Wren hmátla po zarážce. Křídla oken se s pronikavým skřípotem rozlétla dokořán. Wren se vysoukala na úzkou římsu. Přemohla nutkání ušklíbnout se přes rameno na Shena a tiše vklouzla do pokoje. Prý gravitace, pche!

Do komnaty se spolu s ní vkradlo měsíční světlo a v drobných perličkách se rozptýlilo po celé ložnici.

Wren vytasila z boty dýku a druhá ruka jí sklouzla k váčku u pasu, připravena na střet s palácovou stráží, která podle všeho hlídala vchod do princezniny komnaty. Po chvíli na-

pjatého ticha se Wren konečně uvolnila. Ložnice byla honosnější, než čekala. Na slonovinových zdech visely tapisérie s trásněmi a z přítmi vystupovaly jako přízraky zlacené šatní skříně. Její zvědavé kroky utlumil měkký koberec.

V zrcadle zahlédla vlastní přízračný odraz a vyděsila se. Cop měla napůl rozpletený a kolem obličejů, na kterém se po dvou dnech strastiplné cesty rýsovaly výrazné šmouhy od hlíny a písku, se jí kroutily uvolněné prameny vlasů. Vypadala, jako by ji někdo vlekl pouští nohama napřed a pak ji velkoryse vymáchal v bažině.

Komnatou se nesla opojně sladká vůně růží naaranžovaných ve váze. Wren sraštila nos. *Fuj*. Přesládlá vůně růží byla na hony vzdálená divokému vřesu z orthských útesů a důvěrně známému pachu chaluh, kterým čpěl širý oceán. Bude si muset zvyknout.

Náhlé zašustění hedvábí přitáhlo její pozornost k posteli s nebesy uprostřed místnosti. Baldachýn kolem ní se zavlnil jako mlžný opar v mořském vánku a odhalil lůžko s eanskou princeznou.

Princezna Rose Valhartová byla ztělesněný půvab. Ležela na loži nehybně a ladně jako dřímající kočka.

„*Nebezpečí tvé sestře nic neříká,*“ zaslechla Wren v náhlé vzpomínce babiččin hlas. „*Ani si tvého příchodu neušimne.*“

Wren se sklonila nad spící princeznu a nebrala na vědomí, že se jí přitom zběsile rozbušilo srdce. Jako by ji sevřela neviditelná pěst a s neobyčejnou silou ji přitahovala k Rose. „Čau, ségra,“ zašeptala. „Tak jsme se přece potkaly.“

Rose se usmívala ze spánku. Kaštanově hnědé vlasy měla rozprostřené po polštáři jako svatozář. Její bledá pleť

ve svitu měsíce zářila a po nějakých pihách nebyla na tvářích ani stopa. Přestože si byly dívky k nerozeznání podobné, bylo zřejmé, že Rose nikdy nepoznala ani palčivé pouštní slunce, ani mrazivé poryvy mořského větru.

Někdo má štěstí.

Na lůžko padl stín.

„Zacláníš, Shene,“ zašeptala Wren.

„Nechci rušit.“ Shen dřepěl na okenní římse. „Jestli se potřebuješ, víš co...“ odkašlal si, „dojmut.“

Wren se naježila. „*Nepotřebuju* se dojmut.“

„Klid. Bábinka se nic nedozví.“ Přehodil nohy přes římsu a neslyšně seskočil na zem. „Se mnou si na nic hrát nemusíš.“

Při výstupu na věž se mu z kožené pásky uvázané přes čelo uvolnilo několik pramenů černých vlasů, které mu teď spadaly do čela. Nebýt jich, vypadal pořád jako ze škatulky.

Wren si ho změřila pohledem. „Potíš se vůbec někdy?“

„Ovšemže ne.“

Wren pokračovala tlumeným hlasem: „Co na ni říkáš?“

„Je sladká. A neslintá ze spaní jako ty.“

Wren ho udeřila pěstí do paže.

Shen se v pobaveném úsměvu kousl do tváře. „Máš víc pih. A světlejší vlasy.“

Wren si zamračeně přejela rukou po copu.

„Přijde mi mnohem hezčí,“ dodal.

„Já tě vážně z toho okna vyhodím, Shene!“

Rose se s povzdechem přetočila na druhý bok. Zachvěla se jí víčka. Byla tak blízko, až se Wren zmocnila touha podívat se jí do očí. Poznala by ji? Začala by křičet? Nebo by –

„Wren!“ sykl Shen. „Udělej to zatracený kouzlo!“

Rose zamručela ze spaní. „Celeste?“

Wren na okamžik propadla panice. V rychlosti si z vác-ku u pasu nabrala hrst orthského písku a rozevřela dlaň. Sotva ucítila, že se jí v prstech sesbíralo kouzlo, zbrkle vyhrkla: *„Ze země v prach, strádáme v tmách, ať tvá víčka klesnou v snách!“*

Rose prudce otevřela oči.

Wren nakrátko přestalo bít srdce. Chvatně sfoukla písek z dlaně. Chvilí se vznášel ve vzduchu jako roj zlatých světlušek a potom se rozplynul. Princezna nestačila ani zalapat po dechu. Klesla jí víčka a v tvrdém spánku se svalila na polštář.

Wren zavázala váček. Prsty se jí trásly tak, že je raději sevřela v pěsti. Takhle hloupě zaváhat! Přece věděla, koho ve východní věži najde. Od malička věděla, že má sestru. Byla vychována k tomu, že ji jednou obere o všechno, co má. Ale uvidět ji na vlastní oči, tak blízko, tak plnou *životy*, Wren skutečně... ano, *dojalo*.

„Viděl jsi její oči?“ zašeptala.

„Zelený jako smaragdy.“ Ve světle měsíce se Shenovy oči leskly až příliš jasně. Hleděl na Wren tím svým potměšilým způsobem a listoval si v její duši jako v knize. „Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě.“ Nepřesvědčivě se na něj usmála. „Musíme sebou hodit. Podej mi lano.“ Začala ho rozmotávat. „Budu tě jistit.“

„Skvělý,“ prohlásil Shen a odhrnul baldachýn. „Já ti zase unesu ségru.“

Wren uvázala lano kolem nejbližšího sloupku postele a vyhodila jej z okna. Když se otočila, Shen už stál uprostřed komnaty s princeznou přehozenou přes rameno. Pozoruhodně tiše se vyhoupl na okenní římsu a začal slézat po laně dolů po bílé věžní stěně. Princezniny tmavé vlasy mu splývaly přes záda jako mořské chaluhy.

„Počkej!“ sykla Wren. Rozepnula si plášť a hodila mu jej z okna. „Ta noční košile jí bude v poušti na dvě věci.“

Shen chytil plášť za přezku, ani nezakolísal. „A já myslím, že ty budeš ta zlá.“

Wren na něj vyplázla jazyk. „Doufám, že ti pořádně zatopí.“

„Hodně štěstí, Wren. Uvidím tě na trůnu!“ Shen na ni mrkl a v temném prostoru po něm zůstala jen ozvěna jeho slov.

Wren neztrácela čas. Smotala lano a schovala jej pod štos ložního prádla na nočním stolku. Vyzula si boty, zmuchlala zabláčené kalhoty i volnou tuniku a nacpala to všechno pod postel. Pod polštář si ukryla dýku.

V zásuvce prádelníku objevila modrou noční košili a vklouzla do ní. Sotva pocítila na kůži chladivé hedvábí, blaženě se zachvěla. Košile jí byla v pase příliš volná a ramínka jí z útlych ramenou sklouzávala, ale byla čistá a luxusně hebká.

Wren se ušklíbla. Až měsíc doroste do úplňku, i ona se dočká svého přepychu. Stačí, když těch několik posledních týdnů do svých osmnáctých narozenin – kdy mělo dojít k očekávané korunovací princezny Rose – přechká v paláci, aniž by ji někdo odhalil. A pak se stane královnou. Jedinou

vládkyní Eany a jejího ostrovního lidu. Bude moct svrhnout starý řád a nastolit nový, a nikdo jí v tom nezabrání.

Všechno bude opět tak jako kdysi.

Jakmile se Wren stane královnou, konečně se bude moct pomstít Willemu Rathbornovi, muži, který před osmnácti lety podlehl své fanatické oddanosti Ochránci a zavraždil její rodiče. Prsty ji zasvrběly, už když ho spatřila v růžové zahradě s Rose. Ale naučila se být trpělivá. Nejprve koruna, pak pomsta.

Posadila se k Rosinu toaletnímu stolku a začala se probírat nespočetnými flakonky s vonnými oleji a dózami s nejruznějšími krémy. Tolik vůní pro jedinou princeznu! Wren si před zrcadlem rozpletla cop. Oči jí ve tmě zářily jako smaragdy. Rty měla popraskané, pleť posetou pouštními pihami a místo způsobilého účesu jí trčelo na hlavě vrabčí hnízdo.

„Hmm,“ zamručela. „Jako princka moc nevypadám.“

Z váčku u pasu si nabrala špetku písku, zavřela oči a v duchu si představila sestřinu tvář. Zvedla ruku a do nočního ticha pronesla zaklínadlo: *„Ze země v prach, půvab mi dej a s ním i sestřin obličej.“*

Písek se rozplynul ve vzduchu dřív, než jí stačil dopadnout na hlavu. Wren se s rozkoší oddala hebkému doteku magie, která jí jemně zamravenčila pod kůží. Přihlížela, jak se jí rozjasňují tváře, jak z její snědé pleti mizí pihy a líce získávají narůžovělý nádech. Kučeravé vlasy jí zhoustly a také začaly tmavnout a prodlužovat se, až jí dosáhly k pasu.

Wren se na sebe podívala do zrcadla. „Čau, princezno.“

Obrátila ruce dlaněmi vzhůru. Rozhodla se, že s mozo-
ly nic dělat nebude. Připomínaly jí větrem bičované útesy
Orthy a všechny čaroděje, kteří živořili na hřbetech skal
a s nadějí v srdci očekávali nový svět.

Svět, který jim Wrenina babička slíbila. Myšlenky na
Banbu jako by přivolaly poryv větru, který vtrhl do kom-
naty otevřeným oknem a převrátil lahvičku s parfémem.
Wren vyjekla.

Ozvalo se rázné zabušení na dveře a hlas palácové strá-
že. „Všechno v pořádku, princezno Rose?“

Wren v duchu zaklela. „V naprostém, děkuji!“ zvolala
a modlila se, aby to vyznělo jako sestřin hlas. „Ten otravný
vítr! Chtěla jsem se jen nadýchat čerstvého vzduchu.“

Chvatně přibouchla okno a upřela oči na kliku u dveří.
Ticho. Konečně se dostavila úleva. Wren se vyčerpaně
opřela o okenní tabulku.

„Zvládnu to,“ domlouvala si. „Kvůli tomuhle jsem se
narodila.“

Wren se na osudovou výměnu připravovala celý život.
Pod babiččíným bedlivým vedením pilovala na pobřeží
Orthy své kouzelnické dovednosti, dokud neuměla metat
zaklínadla jako šípy. Trávila dlouhé hodiny se Shenem a on
ji učil, jak se neslyšně pohybovat, bránit se, jak vycítit, kdy
má zaútočit a kdy naopak zachovat klid. Thea, Banbina
partnerka, ji učila královské etiketě. Wren měla k princez-
ně daleko, ale naučila se jako princezna chovat. Naučila se
držet jazyk za zuby a nenadávat jako špaček, naučila se pla-
še se usmívat a rozpustile hopsat, jako by neměla na světě
nic jiného na práci.

Jak těžké koneckonců mohlo být hrát si na dívku, která nikdy nepoznala život za zdmi paláce?

Wren se obličejem dolů svalila na honosnou postel a rozplácla se na ní jako hvězdice. Zavrtala se do polštářů a do tepla, které v posteli zůstalo po její sestře. Kdyby jí z úspěšné výměny nešla štěstím hlava kolem, nejspíš by si připadala divně. Doufala, že se Shenovi podařilo z paláce nepozorovaně uniknout a že ho duch Orthy Stříbřice dovede bezpečně až do osady pod útesy na březích moře, kterou čarodějové pojmenovali na její počest.

Wren se obrátila na bok a vsunula ruku pod polštář. Dýka byla na dotek chladná a v cizím paláci jí přinášela útěchu. S jejím ostrím na dosah se brzy poddala spánku. Odplula na jeho temné lodi a všechny vzpomínky na domov nechala za sebou.

Ráno se probudí jako Rose Valhartová, korunní princezna Eany.

Sladká, neposkvrněná a nebezpečná.

Rose nikdy předtím neslyšela, jak šumí Neklidné písky. Nikdy nebyla za hranicemi hlavního města Eshlinnu. Jen výjimečně se odvážila vypravit za zlatou bránu Jitřního paláce, a to vždy v doprovodu gardedámy a skupiny strážců sledujících zpovzdálí každý její pohyb.

To jí však nezabránilo snít o místech, která nikdy nepoznala. „*Já jsem Eana, Eana jsem já,*“ šeptávala si před spaním s myšlenkami upřenými ke vzdáleným oblastem svého království. V noci si nechávala zdát o tom, jak kráčí po bělostných plážích Vidlicového zálivu, jak se prohání na koni po bujných pláních Errinské divočiny nebo prozkoumává rušná tržiště na jihu ostrova a jejich stánky překypující labužnický ochucenými pečeněmi a kořením pestrých barev. Rose rovněž snila o zvlněné Ganyevské poušti a o slunci, které se nad ní vznáší jako zlatá mince, avšak pověstné šumění jejích písků ještě nikdy neslyšela tak zřetelně.

V tomto snu jako by ji vábily, volaly na ni, nutily ji probrat se.

Otevřela oči. Čekala, že spatří bílé stěny své komnaty. Místo toho zamžourala do jantarově žlutého slunce, které právě vycházelo nad pouští. V uších jí zazvonila píseň pouštních dun.

Náhle si byla vědoma dalších zneklidňujících věcí. Rty měla suché a hrdlo vyprahlé. V ústech měla písek, jehož zrnka cítila i po stranách obličeje. Zuřivě zamrkala. Nejspíš pořád snila. Jak jinak mohla vysvětlit, že procitla v poušti, s ochable svěřenými rameny na koňském hřbetu...?

Koňském hřbetu?

Srdce se jí rozbušilo do rytmu koňských kopyt.

Rose ztuhla. Najednou si zděšeně uvědomila ještě něco jiného.

Nebyla sama.

Opírala se o pevnou hrud', která se v klidném rytmu zdvíhala a klesala. Kolem pasu ji svírala něčí ruka, aby nespadla z koně. Rose strnula. S krajním sebeovládáním potlačila výkřik. Pak se zvolna nadechla, aby se aspoň trochu uklidnila, a pokusila se zpomalit své splašeně tlukoucí srdce.

Zachovej klid. Jestli se přestane ovládat, je ztracená. Opatrně se pokusila zahýbat prsty. Výborně, neměla svázané ruce. Sklopila pohled do klína. Ani tam žádné lano. Její věznitel ji očividně podcenil. To se tedy dočká překvapení. Stočila pohled do strany. Její mysl pracovala na plné obrátky. Kůň se hnál tryskem, ale písek se jevil na doskok měkký, navíc mohla využít momentu překvapení. Usoudila, že udělá nejlépe, když nebude otálet, jinak by mohla propadnout panice.

Seber odvahu. Použij ji jako svou zbraň.

Hlasitě zařvala, vrazila loktem dozadu a sesmýkla se z koně.

Teprve když se nohama dotkla písku, uvědomila si, že kromě samotného seskoku svůj bezhlavý útěk nepromyslela. A také – a to bylo zásadní – nečekala, že bude písek v poušti tak nesnesitelně *rozpálený*. Nebo že bude *bosa*. A jenom v *noční košili*.

„Hvězdy na nebi!“ zaklela a začala přeskakovat z nohy na nohu.

„Tak to mělo šmrnc,“ ozval se hlas nad ní.

Rose se ke svému únosci vztekle otočila. Ohromil ji, celý v černém a na skvostném koni. Vycházející slunce propůjčilo jeho obličejí svatozář, a ačkoli mu proti světlu neviděla do tváře, tipovala ho na banditu.

Klid! přikazovala si v duchu, přestože cítila úder srdce až v uších. Pokud si Rose někdy představovala, že ji unesli, vždy měla na sobě jednu ze svých nejúchvatnějších nočních košil. Ne tuhle obnošenou, a přes ni ještě cizí plášť, který ji škrábal a páchl kdoví čím. A v její poušti nikdy nebylo *tolik* písku.

Musela však dostat situaci pod kontrolu, a to rychle. Byla princezna, chráněnka velkého a vznešeného Ochránce. Nic se jí nemohlo stát. S touto myšlenkou se napřímila, i když se jí žaludek svíral úzkostí. „Nevím, kdo jsi, ale žádám, abys mě neprodleně zavedl zpátky do paláce.“

Bandita na ni vyjeveně vytřeštil oči. Kůň netrpělivě zaržál. Rose stekla po nose kapička potu. Princezny se *nemají* potit. Jenže princezny běžně neposkakují jako trdla ve směšném bažantím tanci, aby si nespálily nohy.

„Hned! Hned mě zavez zpátky!“ Dupla si a při kontaktu s horkým pískem sebou škubla. „To je rozkaz!“

„No potěš,“ zamručel bandita. Ladným pohybem seskočil z koně a vykročil k ní.

„Zůstaň, kde jsi! Ani krok, říkám!“ Rose nabrala do hrsti písek, připravena jej po něm mrsknout.

Bandita si s povzdechem zajel rukou do vlasů. Rose konečně zřetelně spatřila jeho tvář. Měl tmavé oči, vystouplé lícní kosti a čelist řezanou jako skála. Jeho pleť měla zlatavě snědý nádech, vlasy měl černé, dlouhé prameny stažené z čela pomocí kožené pásky. Teď, když stál docela blízko, Rose vyhodnotila, že je mladší, než si původně myslela. Sotva o pár let starší než ona.

To jí dodalo odvahy. Zvládne to.

Chrstla na něj písek. „Dávám ti poslední šanci. Padni na kolena a prokaž mi náležitou úctu. Pak mi dej svého koně, abych se mohla vrátit domů. Jestli to uděláš, postarám se, aby ti byl vyměřen mírnější trest.“

Bandita na ni dál nepokrytě civěl. Neomalenec! S Rose zacloumal hněv, ale ona jej vítala. Lepší mít vztek než strach. Nehodlala přemýšlet o tom, co udělá, jestli ji ten hňup neposlechne.

Odkašlala si. „A také... mi laskavě ukaž, kudy vede cesta na hrad.“

Bandita vybuchl smíchy, což Rose ještě víc podráždilo. Byla princezna Rose Valhartová a za necelý měsíc se měla stát eanskou královnou. Jí se *nikdo* smát nebude!

A přesto se muž před ní popadal smíchy za břicho.

Probodla ho pohledem. „Jistě máš poslední přání.“

„*Princezno*,“ pravil shovívavě. „Jestli ti to udělá radost, klidně si kleknu. Ale mého koně nikam tahat nebudeš. Bouřka je jako já, narozená v poušti a volná jako vítr.“ Uškĺbl se a na pravé tváři se mu objevil dolíček. „S tou by sis neporadila.“

Rose zahořely tváře a žár pouště s tím neměl co dělat. „Jak se opovažuješ! Jsem vynikající jezdkyň.“

„Ten seskok jsi docela zmákla.“

Rose uvažovala o tom, že po něm chrstne další hrst písku, ale rozmyslela si to. Nezdálo se, že by to k něčemu bylo. Což byla škoda, poněvadž žádné jiné zbraně neměla. „Přísahám na hrob Ochránce, že s každou další minutou bude tvůj trest jen horší!“ Pohodila vlasy a nasadila chladný tón, aby odvedla pozornost od toho, že se jí ve skutečnosti chvěje hlas. „A žádám, abys mi řekl, kdo jsi.“

Bandita se poškrábal na bradě. Rose poznala, že její žádost zvažuje jen naoko. „Kdybych tě chtěl zavést do paláce, tak bych tě odtamtud *neunášel*. Ale udělám kompromis. Řeknu ti, kdo jsem.“ Vysekl přehnanou poklonu, při níž se čelem téměř dotkl písku. „Shen Lo, k tvým službám.“

Rose si ho změřila pohledem. „Proč jsi mě unesl, Shene Lo? Chceš zlato? Mohu ti je dát.“ Rose věděla, že nikdo jiný nemá v Eaně větší cenu než ona. Nikdo. Koneckonců představovala její budoucnost. Proto ji Willem tak střežil, proto ji strážé nespouštěly z očí. Ačkoli zcela *zjevně* spustily, jinak by tu nebyla, pomyslela si hořce. Teď na ni, samotnou v poušti, dohlížel jen Ochránce.

Pokud mohla svou svobodu vykoupit, hodlala to udělat rovnou a bez průtahů. Než je žár Ganyevské pouště připraví o hlas i o rozum.

„Dobrá, únosce,“ oslovila banditu, který si říkal Shen Lo. „Řekni si cenu.“

Shen si povzdechl a narovnal záda. „Peníze mě nezajímají, kotě. A vyprošuju si, abys mi říkala *únosce*. Hraju jenom druhý housle. Shen, prostředník. Mám za úkol dopravit tě z bodu A do bodu B.“

Rose se snažila nepanikařit. Bylo jí čím dál jasnější, že si svou cestu domů nevykoupí. Že nemá nic, čím by mohla svou svobodu zastavit. *Nedávej najevo, že se bojíš*. „A kde, smím-li se zeptat, ten bod B leží?“

„To uvidíš, až tam budem,“ prohlásil Shen nesmlouvavě.

„Pro koho pracuješ?“ náléhala Rose.

„Máme před sebou pořádnou štreku a před polednem toho musíme ujet co nejvíc,“ pokračoval Shen, jako by ji neslyšel. „S oskarem nad hlavou je to v poušti o hubu. To si nelajznu ani já.“ Podíval se na ni a svrástil obočí. „A ty jsi zvadlá už teď.“

„Nejsem *zvadlá*,“ zaprotestovala chraptivě.

„Do Zlatejch jeskyní musíme tak jako tak dojet před polednem.“

„Jestli mě nezavezeš zpátky do paláce, guvernér mě najde,“ pohrozila mu. „Na mou bezpečnost dohlíží celá armáda.“

„Tak to neodváděj dobrou práci,“ poznamenal Shen. „Vážně jsem čekal, že to bude větší výzva.“

„Až mě najdou – a oni mě *najdou* –, na místě tě zabijí,“ pokračovala Rose. „Uděláš mnohem lépe, když mě do zámku dopravíš sám. Guvernér se nad tebou možná slituje.“

Shen si odplivl do písku. „Ať si ten potkan strčí svou milost někam. Od nás se jí nedočká.“

Rose zalapala po dechu. „Dávej si pozor na jazyk! Je to i tvůj guvernér! Kdyby tě takhle slyšel mluvit, vyřízl by ti ho z úst. A jelikož mi nahradil otce, za to, že jsi mě unesl, by ti nejdřív setnul hlavu!“

„Jenom tě odmala držel v zajetí. Nehlídá snad každé tvůj pohyb?“ Shen si odfrkl. „Měla bys mi děkovat, že jsem tě z té věže dostal, princezno.“

Rosin strach zanikl v dalším návalu zlosti. „Nevíš, o čem mluvíš, *bandito*.“ Po spánku jí sklouzla krůpěj potu. Zachovat si dekorum bylo v pouštní výhni čím dál nemožnější. „A očividně nemáš ponětí, jaké utrpení na sebe přivoláváš, když mě odmítáš zavézt zpátky do paláce.“

Shenovi blýsklo v očích. „Překvapuje mě, že takový slovo vůbec znáš: *utrpení*.“ Chvíli na sebe zlostně hleděli. Pak si Shen povzdechl. „Hádat se s tebou je prima, ale to o poledním slunci jsem myslel vážně. Bouřka je rychlá, ale zázrak udělat neumí. Takže si vylez zpátky do sedla.“

Rose o krok ucouvla. „Ne.“

Shen zvedl hlavu k obloze. „Prej *bude spát celý den*. A když se náhodou probere o den dřív, kdo ji má na triku? Já. Fakt *skvělý*.“ Obrátil pohled zpátky k Rose. „Nechtěj, abych tě honil. Ani jeden z nás si to neužije.“

„Mí strážci už pro mě jistě jedou,“ řekla Rose a nepohnula se ani o píd. „Neudělám ani krok.“

„Nikdo za tebou ani nepáchne. To ti garantuju.“

Rose zarazilo, s jakou jistotou na ni upíral své tmavé oči. Poprvé od chvíle, kdy na koni procitla k vědomí, se jí do srdce vkradl opravdový strach. „Lžeš.“

Shen k ní vykročil. „Vylez na koně.“

„Tamhle!“ zvolala a ukázala za jeho rameno. „To je velitel mé stráže!“ Začala horečně mávat.

Shen se ohlédl. Ke své mrzutosti nikoho nezahlédl. „Nemůžu uvěřit, že jsem na to skočil.“

Když se otočil zpátky, uviděl, jak se Rose v noční košili snaží seběhnout po písčné duně. Žádný plán pochopitelně neměla. Ale její stráže nemohly být daleko. Tak hluboko v poušti přece nebyli, nebo ano? A ať si ten bandita říká, co chce, lidé z paláce si pro ni *přijdou*. Její vojáci pročešají celou zemi, kousek po kousku, aby ji našli, a bude-li třeba, použijí lovecké psy. Mezitím stačí banditu rozptýlit.

„Rose! Stůj!“ Shen za ní vyrazil, zatímco jeho kůň na něj z vrcholu duny pobaveně shlížel.

Rose běžela dál. Její nohy se s každým krokem propadaly do písku. Nabírala na rychlosti – mnohem víc, než chtěla –, a když se svah pod jejími chodidly náhle prudce sklonil, ztratila rovnováhu.

Dopadla obličejem do písku.

Hlasitě zaklela, jak se na dámu rozhodně neslušelo.

„Vstávej!“ křikl Shen. „Honem!“

S veškerou možnou důstojností Rose zdvihla hlavu a vyplivla z úst hroudu písku.

„Zvedni se!“ To už Shen ječel jak smyslů zbavený a hnal se k ní po duně dolů.

Rose ho ignorovala. Nehodlala poslouchat nějakého pouštního banditu, který zjevně neuměl nic lepšího než loupit a krást. Zvedla se, jak nejpomaleji a nejpůsobněji dovedla, ale nohy měla celé od písku, a navíc se jí třáslý. *Strašně.*

Zatímco se pokoušela získat ztracenou rovnováhu, s ochromující hrůzou si uvědomila, že problém nepředstavují její nohy. Chvěla se duna pod nimi.

Srdce jí vyskočilo až do krku. „Písek se hýbá!“

„Kdepak písek! Krvavec!“

Písek okolo Rose se začal vířit. Rose zavřeštěla. Pak pískem prorazila ostrá, ebenově černá klepeta, která jej rozmetala na všechny strany, a za nimi se vynořil zbytek zvířete připomínající temnou, škubající se horu. Brouk byl obrovský, s tvrdým kožovitým krunýřem a desítkou dlouhých, tenkých nohou, které se městnaly pod hrozivými lesklými klepety.

Rose ochromeně ucouvla.

Bandita za ní se pohyboval jako stín – rychleji, než kdy koho viděla. Prolétl vzduchem, z boty tasil dýku a její ostří namířil vzhůru. Přitom Rose přeskočil a dopadl přímo před nestvůrného brouka. „Říkal jsem ti, ať se zvedneš!“ houkl přes rameno na Rose. „Krvavci se orientují podle tlukotu srdce. A taky cejtí pot a –“

Zvíře zaútočilo. Shen udělal salto vzad, aby unikl z dosahu útočícího klepeta. Rose zalapala po dechu. Shen doskočil zvířeti na hlavu a jedním čistým pohybem mu zarázil dýku do masitého laloku mezi očima. Skřek krvavce rozčísl vzduch nad rozpálenou pouští. Rose si zakryla uši dlaněmi, zatímco se brouk zmítal zlostí a dorážel na Shena svými klepety.

„Pozor!“ vykřikla, ale bylo pozdě. Jedno z klepet seklo Shena do nohy. Z rány na stehně se vyřinula krev. Shen zkrivil obličej bolestí, ale dýku držel stále pevně. Šroubovitým

pohybem ji zarazil zvířeti hlouběji do hlavy, až se tvor konečně zhroutil do písku.

Rose se silně zatočila hlava. Na okamžik myslela, že omdlí. „Je mrtvý,“ vydechla. „Tys ho zabil.“

Shen seskočil z krvavce na zem. Během střetu s broukem mu zpod košile vyklouzl zlatý řetízek. Než ho Shen vrátil zpátky, Rose postřehla, že se na něm houpá prstýnek. Bandita dlouhou chvíli jen stál a ztěžka oddechoval. Pak si otřel dýku o košili a zasunul ji zpátky do boty. Zvedl oči k Rose. „Jsi v pořádku?“

„M-myslím, že ano.“ Tentokrát už třes v hlase neovládla. Žila v domnění, že krvavci jsou bájná stvoření z pohádkových knih, nikoli děsivě skuteční, monstrózní brouci, kteří by ji dokázali zabít. Jaká další hrůzná tajemství poušť ukrývá? „A ty... jsi v pořádku?“

„Jsem,“ odpověděl úsečně.

Sjela pohledem k rozšklebené ráně na jeho noze.

„*Jsem*,“ trval na svém. „Musíme odtud zmizet. Mohli by přijít další. A potvory, co žerou krvavce, vyčmuchají tuhle mršinu co nevidět.“ Svaly v čelisti se mu napjaly. „A věř mi, princezno, že s těma, co žerou pouštní brouky, se fakt potkat nechceš.“

Rose naprázdno polkla. „Ta věc mě mohla zabít.“

„Taky bych řekl.“

„Zachránil jsi mi život.“

Shen se chraplavě zasmál. „Pomalu s tou chválou. Kdybych tě nechal napospas krvavci nebo čemukoli jinému, měl bych pěkněj malér.“ Přiblížil prsty ke rtům a hvízdal tak hlasitě, až sebou Rose trhla.

Po písečné duně se k nim přihnala Bouřka.

„Poslyš, princezno, i kdyby za tebou z paláce někoho poslali, žádnéj eshlinnskej kůň nedokáže běžet tak rychle jako Bouřka. Nikdy nás nedoženou. Pokud ti to ještě nedošlo, jsme uprostřed pouště.“

Rose se rozhlédla kolem sebe. Napínala oči, jestli na obzoru nezahledne siluety jezdců. „To není možné. *Přes* poušť se nikdo nedostane.“

Ganyevská poušť ležela v srdci ostrova jako stočený had, smrtící a zákeřná jako hadí uštknutí. Dostat se z jednoho konce na druhý – tedy vcelku – šlo jedině po prašné Kerrcalské cestě, která se kroutila podél jejích okrajů a spojovala drobná pouštní městečka vedoucí k rybářským osadám na pobřeží. Nikdo z eanských, kdo měl aspoň špetku zdravého rozumu, by se neodvážil zkrátit si cestu napříč pouští. Protože tam cíhalo na každého šílenství nebo smrt. A často obojí.

A přesto... nebylo kolem *nic* a nikdo, ať se Rose rozhlížela sebevíc. Kam se poděla mocná hodinová věž v Gallanthu, osadě na východ od paláce políbené sluncem? Nebo pověstné město Dearg s červenými hradbami? Rose odtud neviděla ani stín Mišnických hor. Žádné z těch míst, kde dosud nikdy nebyla, ale která si vstúpila do paměti studiím eanských map. Místa, která jí patřila. Místa, která si jednoho dne slíbila navštívit. Až se stane královnou.

Teď tu bylo jen slunce, obloha, písek.

A Shen Lo.

Ušklíbl se. „V týhle poušti jsem se narodil a bezpočtukrát ji přejel, princezno. Znáám ji jako svoje boty.“

Rose začínala na banditu měnit názor. Vždy ji učili, že překonat poušť je nemožné. A teď před ní stál tenhle hejsek – sotva starší než ona – a do očí jí tvrdil, že poušť přejel. *Bezpočtukrát*. A vrchol všeho – teď přes ni cestoval *znovu*. S Rose.

Její údiv vystřídala podezíravost. „Co ode mě chceš, Shene Lo?“

Shenův pohled se vpil do jejích očí. Zíral na ni tak nestoudně, jak se ještě nikdo nikdy neodvážil. „Nic.“

Rose sraštila čelo. „Nechápu...“

„Pochop jednu věc,“ řekl jí. „Slíbil jsem, že ti nezkřívím vlas. Můžeš mi zkusit věřit?“

Rose ztěžka polkla a proklela své stále ještě rozechvělé rty. Jestli s ním odmítne jít, tak v poušti zemře. Musí zůstat naživu, dokud se jí nenaskytne příležitost k útěku. „Dobře. Ale jen pro tentokrát.“

„Pro tentokrát stačí.“ Shen si klekl do písku a nabídl jí své stehno jako stupátko.

Výmluvně ho obešla. „Na koně ještě nasednout umím,“ prohlásila a vyšvihla se na koňský hřbet. Elegantně dosedla, předklonila se a pohládila Bouřku mezi ušima.

Shen se vyhoupl za ní. „Není to jednodušší, když si neděláme naschvály?“

Jeho dech ji zašimral v týle. Rose ztuhla. V tu chvíli si dala slib. Přežije tenhle únos, a až bude sedět na trůně, až konečně uchopí moc do *svých* rukou, za všechno se tomuhle frajírkovi pomstí.

Shen ji jednou rukou objal kolem pasu. „Dobře se drž, princezno.“ Nato vyrazili přes Neklidné písky neznámo kam.

Od svítání už uplynula dlouhá doba, když Wren vytrhlo ze spánku zaklepání na dveře. Rázem se vztyčila na posteli a setřela si z brady sliny. Obyčejně ji s prvními paprsky budilo kvílení racků, které k ní pronikalo vrzajícími stěnami chýše, anebo na její dveře bušily nedočkavé děti, dychtivé po dalším dni plném vzrušujících zážitků. Obloha nad Jitřním palácem však byla nezvykle tichá a Wren zaspala. *Do háje!*

Vylítla z postele. Komnatu zalévalo slunce svým sirupovým teplem. Wren na sebe krátce vrhla pohled do zrcadla, aby se přesvědčila, že její kouzlo z předchozího večera vydrželo. V příštím okamžiku vpadla do pokoje zadkem napřed žena s bohatou hřívou šedivých kudrnatých vlasů a, jak se vzápětí ukázalo, kulatým obličejem. V náruči svírala veliký měděný džbán. „Brý ránko, princezno Rose,“ zašveholila a v modrých očích jí zajiskřilo. „Dneska jste si pěkně přispala. Měla jste sladké sny?“

Show začíná.

Wren odhodila vlasy z čela a odkašlala si. „Ty *nejsladší*,“ zaskřehotala. „Zdálo se mi, jak uháním na vraném koni přes Neklidné písky!“

Stará komorná na ni zamrkala a Wren se rozbušilo srdce znatelně pomaleji. Jako by se zastavil čas a její osud balancoval na ostří nože. Pak služebná škubla hlavou a sípavě se rozesmála.

„Jemináčku! Mně to připadá jako noční můra. To slunko by mě usmažilo zaživa!“ Potutelně se zasmála, prohnala se ložnicí a úzkými klenutými dveřmi vklouzla do přilehlé místnosti určené ke koupání. „Připravím vám koupel, ani se nenadějete, jasnosti.“

Wren zaplavil triumfální pocit. Zahihňala se jako bezstarostná princezna. „*Báječné*. Děkuji –“ Uprostřed věty se zarazila. Její jméno. Jak se ksakru jmenuje? Všechna jména se naučila, jako když bičem mrská, ale její mysl po dlouhém spánku ještě stávkovala. *No tak!* Všechno se přece dokonale nabiflovala – jména a charakteristiky všech osob z Rosina úzkého okruhu lidí, které musela až do své korunovace přesvědčivě vodit za nos – a musela je babičce pětkrát za noc odříkávat z paměti. Někdy i víckrát. *Celeste? Ne. Cam? To je kuchař. Ach! Je to...* „AGNES!“

Agnes vystrčila hlavu ze dveří. „Stalo se něco, princezno? Další vodní pavouk?“ Horečně pátrala očima po zemi. „Šváb? Zavolám vám sem Emoryho.“

Wren si odkašlala. „Já... ne, ne! Všechno je v pořádku. Jenom jsem ti chtěla poděkovat.“

A fakt nepotřebuju, aby mě před tím neškodným tvorečkem někdo zachraňoval.

Agnes se zřetelně ulevilo. Oddechla si a šla se opět věnovat přípravě koupele. Wren využila okamžiku a zastrčila hlouběji pod polštář dýku, která zpod něj nedopatřením vyklouzla.

V duchu viděla, jak se na ni Banba zlostně mračí. *Neopatrný čaroděj je mrtvý čaroděj.*

Jako malé děvče chodila Wren každý den plavat s kamarádkou Liou. I Lia byla zaklínačka. Tolik milovala moře, že ji Wren většinou musela přivléct zpátky, aby nezmeškaly oběd. Ale pak si šla Lia jednou zaplavat sama, když Wren ještě spala. Přičarovala si na krk žábry a proměnila se v mořskou pannu. Plavala daleko, potápěla se hluboko a tolik se do své rybí kratochvíle vžila, že zapomněla včas vyplavat k hladině, aby své zaklínadlo obnovila. Když oceán po čase vyvrhl její nafouklé tělo na břeh, Banba ho tam nechala ležet tři dny a tři noci, ostatním mladým čarodějům pro výstrahu.

Neopatrný čaroděj je mrtvý čaroděj.

Wren její slova nikdy nezapomněla.

„Vaše bublinková koupel je připravená, princezno!“ Agnes se na ni ze dveří zazubila. „Než se vykoupete, přinesu vám snídani. Přejete si dnes něco speciálního?“

„Ach... jako obvykle!“

Wren počkala, až Agnes odejde, a teprve pak ze sebe strhla noční košili a s chutí se ponořila do vody. Zavrňela rozkoší. Voda byla hebká, plná pěny a tak lahodně teplá – na rozdíl od slané oceánu, z kterého se Wren vracívala domů prokřehlá. Jestli tohle obnášelo být princeznou Rose, tak by si Wren mohla zvyknout. Když praskla i tu poslední

bublinu a na prstech už měla varhánky, oblékla si hedvábný župan a vyšla z koupelny vstříc hostině, která na ni v komnatě čekala. Spokojeně se zahihňala.

Toble byla Rosina obvyklá snídaně?

Její sestře rozhodně nechyběl vkus.

Nemluvě o chuti k jídlu.

Čekaly na ni zdobené mísy s borůvkami a malinami, trsy hroznů a ta nejšťavnatější granátová jablka pod sluncem. Wren si nabírala ovoce plné hrsti a lačně je hltala. Pak přišel na řadu talíř se silnými plátky žitného chleba, hezky nahřátého a s vrstvou rozpuštěného másla, který zbývalo potřít marmeládou nebo pokapat medem. Nechyběla čerstvě vylišaná šťáva z pomerančů a náprstek husté černé kávy, která jí vtrhla do žil jako běsnící řeka.

Po snídani, s břichem nacpaným k prasknutí, Wren prudce otevřela okno a přivítala ranní vzduch. Bylo pozdní jaro a v hlavním městě Eshlinnu, kterému bělostný palác vévodil, bylo vše v plném květu. Stromy za palácovými zdmi se v ranním slunci líně pohupovaly. Na smaragdově zelené vlajce třepotající se nad nádvořím rozpřahoval svá křídla zlatý jestřáb. Erbovní znak Eany plál v povětří jako symbol odvahy.

Před mnoha staletími, dlouho předtím, než se Wren narodila a než bylo čarodějům jejich království ukradeno, nosil tento jestřáb na svých křídlech neobyčejnou ženu. Ochránce však nechal znak změnit a spolu s ním se změnila k nepoznání i Eana. Stala se místem, které ho dodnes uctívalo. Byl prvním v dlouhé linii smrtelných valhartských vládců, jejichž úsilí zbavit zemi všech čarodějů znovu

ožilo zásluhou Willema Rathborna, Rosina poručníka a mentora. Muže, jehož dny byly sečteny.

Ale teď se Wren musela vypořádat s naléhavějšími problémy.

Usedla k toaletnímu stolku, aby obnovila své zaklínadlo. Další špetka orthského písku a pečlivě vyslovená slova jí měla propůjčit Rosinu podobu na zbytek dne. Z pěti odnoží čarovného umění potřebovali jen zaklínači pro svá zaklínadla element země. Wren však věděla, že časem ke svým kouzlům žádná slova potřebovat nebude a vystačí si s myšlenkami.

Léčitelé, jako Thea, používali ke své magii vlastní energii. Válečníci, jako Shen, přicházeli na svět lehkonozí a svou sílu čerpali ze slunce. Vichři, jako Banba, dokázali z pouhého závanu vzduchu rozpoutat bouři. A věštcí hledali vize na nočním nebi – nekonečném prostoru, kde stříbřice svým letem mezi hvězdami předznamenávaly budoucnost. Jejich umění však bylo natolik vzácné, že se Wren v životě s žádným věštcem nesetkala.

Přestože byla talentovaná zaklínačka, většinu svého dětství se toužila stát vichrem, jako byla Banba. Postupem času se naučila ze svého daru vytěžit maximum. Přijmout neje-
nom to, kým je, ale také odkud pochází.

Zaklínačkou byla koneckonců i její matka. Wren vyrostla na pohádkách o Lillith Greenrockové, obyčejné zahradnici v Jitřním paláci, která jednoho dne vstoupila do královny růžové zahrady – a brzy nato i do jeho srdce. A přestože její matka na tomto chladném a nepřátelském místě zaplatila za svůj původ životem, Wren byla ráda, že má stejný dar jako ona. Že vládne aspoň nějakou magií.

Princezna Rose na rozdíl od Wren čarodějka nebyla. Kromě zelených očí a mírné, pokorné povahy nezdědila po své matce nic. Nebo si ji tak Wren aspoň vždy představovala. Jak by mohla být jiná, když ji v její přepychové věži celý život chovali jako ve vatě? Když ji služebné obsluhovaly při koupeli a komoří jí vymetali z pokoje pavouky? Wren jako beránek rozhodně nebyla. Měla v sobě bouři, kterou v ní Banba ještě rozdmýchala, a věděla, že jakmile získá eanskou korunu, jednou provždy skoncuje s kultem zlořečeného Ochránce a se všemi těmi, kteří ho uctívají.

Wren si připomněla, že ji tlačí čas. Přešla na opačnou stranu komnaty a prudkým pohybem otevřela sestřinu šatní skříň. Pro život na Vichrných útesech představovaly dámské šaty přinejmenším velkou potíž a přinejhorším smrt. Jakmile se však Wren začala probírat jedněmi z nejokázalejších rób v celé Eaně, zmocnilo se jí opojné vzrušení dítěte, které si hraje na převlékanou.

Rozhodla se pro chrpově modré hedvábné šaty, s živůtkem vyšívaným bílými kvítky – a Agnes se jako na zavolanou vrátila. Zatímco ji komorná strojila, pusa se jí nezastavila, a přestože Wren překvapilo, že si Rose ke své služebné vytvořila tak vřelý vztah, nedokázala se během jejich rozhovoru soustředit na jediné slovo. Slyšela jen svůj sípavý dech, který jí vyrazil z úst s každým dalším utažením tkalice formujícím vosí pas. Vážně její sestra zakoušela takové peklo *každý* den? Po nástupu na královský trůn bude Wren muset seznámit urozené eanské dámy, které tolik vytrpěly, s prostým zázrakem zvaným kalhoty.

Sotva Agnes odešla, Wren si zasunula do korzetu dýku – pro všechny případy – a přikročila k výběru vhodných šperků. Za Rosiny náramky by mohla k jižnímu kontinentu vyplout celá flotila zásob a z toho, co by zbylo, by si ještě zvládla pořídit další ovocný sad. Jak absurdní! Kdyby si Wren v Ortě navlékla na zápěstí jeden jediný, hned by skončil u straky v hníždě.

Pak jí pohled padl na majestátní zlatou korunu a Wren potěšeně vydechla. Spočívala ve skleněné schránce s vlastním podstavcem na nejvyšší polici Rosina šatníku. Wren si musela stoupnout na stoličku, a stejně se jí podařilo korunu sundat až na čtvrtý pokus. Byla opravdu veliká. Těžká, naleštěná, s delikátní linií pečlivě zasazených smaragdů. Svým zeleno-zlatým provedením evokovala barvy Eany.

Wren si korunu zkusmo posadila na hlavu a při pohledu do zrcadla se široce usmála. Každá část jejího těla se nyní třpytila, jako by ji zevnitř osvětlovala jasná hvězda. „Jsem klenotem své země, vážně jsem,“ pobrukovala si.

Rozhoupala své sukně dopředu a dozadu, až zašustily.

Svist, svist.

„Jsem tlukoucím srdcem Eany.“

Svist, svist.

„A můžu si nosit, co chci.“

Svist, svist.

„Protože přesně to půvabné princezny dělají.“

„Proboha, princezno! Co to ve jménu velkého a vznešeného Ochránce *provádíte?*“

Wren uprostřed svého šustivého tance znehybněla. Hlavou jí bleskla vzpomínka na tvář Willema Rathborna a za-

ludek se jí sevřel hrůzou. Ale... *ne*. Nebyl to on. V zrcadle spatřila scvrklého muže, který se na ni za jejími zády mračil. Na sobě měl vínový redingot, ve kterém navzdory štíhlé postavě připomínal trpaslíka, a jeho husté tmavé vlasy dokonale ladily s pečlivě udržovaným knírem. V ruce přitisknuté k hrudi svíral pergamenový svitek a civěl na princeznu s natolik konsternovaným výrazem, že se podobal postavě z malířského plátna.

Wren ho okamžitě poznala. Chapman, Willemův věčně uspěchaný pobočník, jeho druhé oči a uši.

Wren se k němu na podpatku otočila a nebrala na vědomí, jak jí rozrušením rudne krk. „Dobré jitro, Chapmane,“ pozdravila zvesela. „Dělám... si pořádek ve špercích. Mám jich *požehnaně*!“

Chapman na ni začal zděšeně mávat. „Honem to sundejte! Korunovační klenoty *nej*sou žádné hračky.“

Wren zůstala stát jako přimražená. *Ach ne*. Měla na hlavě tu zatracenou korunovační korunu! Před guvernérovým oblíbeným špehem! Kdyby ji Banba viděla, smetla by ji svou vichřicí rovnou do moře.

Wren si strhla korunu z hlavy a vyrvala si přitom chomáč vlasů. „Chtěla jsem mít jistotu, že mi padne,“ prohlásila omluvně a odložila ji na toaletní stolek. „Ale všechno je v pořádku.“

Chapmanovi nesouhlasně zacukal knír. „To jste mi tvrdila už posledně.“

Wren měla co dělat, aby se nezatvářila udiveně. Když si představila, že její sestra stojí před tím samým zrcadlem a dělá to samé, co ona, zamrazilo ji. Jako by tím všechno

bylo náhle skutečnější, a Wren takto o sestře vůbec uvažovat nechtěla – jako o osobě, namísto pouhé překážce na cestě k trůnu.

Rychle tu představu zapudila, aby v ní nestihla vyvolat pocity viny, a s pohledem upřeným do zrcadla si upravila vlasy. „Ano, o důležitých věcech je dobré ujistit se dvakrát, že ano, Chapmane?“

„Daleko lepší je udělat si pořádek v prioritách,“ zahuhlal. „Přijdete pozdě na svou odpolední schůzku!“

Wren zamrkala. „Svou... *co*?“

„U velkého Ochránce, neříkejte mi, že jste zapomněla!“ vykřikl zoufale Chapman. „Přece víte, jak si guvernér zakládá na dochvilnosti. A poledne už odbilo!“

„Přijdu pozdě,“ zopakovala Wren pomalu. „Na schůzku. Na *svou* schůzku. Ano. Jistě.“ Odvrátila se od zrcadla, na tváři dokonale nevzrušený výraz. Se *schůzkou* rozhodně nepočítala, ale nebylo to nic, s čím by si neporadila. „Prokristáčka! *Kam* se všechen ten čas jenom poděl?“

„Nejspíš jste s ním plýtvala v minulém životě,“ povzdechl si Chapman. „Jste neustále dva kroky za ním. A rád bych dodal, že jste to byla *vy sama*, kdo se rozhodl o prince ucházet.“ Chapman si zpoza ucha vytáhl brk a zarazil jeho hrot do pergamenu. „Mám to tu zaznamenáno!“

Wren přelétla očima po řádku, na který ukazoval.

Poledne – jedna hodina: odpolední čaj princezny Rose a prince Anselu v dolních zahradách

Kdo je krucinál princ Ansel?

Chapman mlaskl jazykem. „Občas si říkám, jestli nemáte v hlavě řešeto. Vždyť jsme spolu váš dnešní plán včera procházeli.“ Vyvedl ji z komnaty. „Pojďte. Jestli tu budete ještě otálet, guvernér mi dá srazit hlavu.“

Wren se kousla do jazyka a začala scházet po točitém schodišti za Chapmanem. Pak po dalším, nejspíš kolem těch samých strážců s nepřístupnými výrazy, kolem nichž se Shenem předešlé noci tajně proklouzli.

Wren pátrala v paměti po všech princích, které znala z okolních zemí, ale prince Ansela nedokázala nikam zařadit.

„Co se tak mračíte?“ řekl Chapman znepokojeně. „Prince Ansel vás bude chtít vidět usměvavou.“

„Jsem jenom trochu nervózní,“ odpověděla rychle. „Co když se principi nebudu líbit? Co když mu přijdu nezajímavá? Nebo zhýčkaná? Nebo moc nastrojená? Nebo málo nastrojená?“

Nebo, co já vím, PROSTĚ ÚPLNĚ JINÁ NEŽ MINULE?

Chapman zamítavě mávl rukou. „Hloupost. O vaší kráse mluví celá Eana. A nezapomeňte na své tučné věno. Koneckonců, vaše první schůzka dopadla nad očekávání dobře, nebo se mýlím? I když trvám na tom, že tu šachovou partii jste měla prince nechat vyhrát. Nikdo nemá rád, když se ten druhý předvádí.“

Wren pocítila ke své sestře záchvěv respektu. „Vidiš – docela mi to pálí. Prý řešeto.“

Chodba před nimi se vyklenula v mramorový průchod, který nabídl výhled na prostorné nádvoří. Chapman se od ní odpojil a něco za chůze zabručel, avšak Wren byla příliš

rozrušená, než aby na jeho podrážděné huhlání reagovala. Vyplula po bělostných kamenech zalitých sluncem a nechala se unášet proudem osudu.

A pak ho spatřila, jak na ni čeká na okraji růžové zahrady.
Princ Ansel.

Wren se rozšířily oči údivem. *U oslizlý chaluby!*

Ansel byl *sympaťák*.

Být Rose bylo každou minutou záživnější.